

Paraula d'Estat, paraula de Déu?

written by Ramon Munné | 15 de maig de 2018

El passat dia 10 d'octubre el president del Consell Europeu, **Donald Tusk**, va demanar des de Brussel·les al president de la Generalitat, **Carles Puigdemont**, que no anunciés una declaració d'independència que fes el diàleg impossible: "**Perquè la força dels arguments sempre és millor que l'argument de la força**", va reblar. Tanmateix, i d'una manera indigna en un càrrec públic de rellevància a la Unió Europea, mai més no es va parlar d'arguments. Contràriament i vergonyosa han contemplat passivament i còmplice com s'usava la força contra Catalunya.

Tornem una mica enrere.

El Parlament de Catalunya, escollit pels ciutadans de Catalunya, aprova que el referèndum de l'1 d'octubre es pot dur a terme, aprova unes lleis de transitorietat a activar si el resultat del referèndum surt afirmatiu, surt afirmatiu i el Parlament proclama la República Catalana el 27 d'octubre.

El Congrés dels Diputats espanyol, escollit pels ciutadans espanyols, nega la possibilitat de fer el referèndum, autoritza el govern espanyol a aturar-lo i a enviar-hi la policia espanyola per reprimir-lo, i un cop proclamada la República posa els representants polítics i socials catalans a la presó i suspèn els òrgans de govern catalans.

Arguments, senyor Tusk? **Els arguments de què parlava eren repartir estopa i posar pares de família pacífics a la presó sense judici?** Senyor Tusk, encara hi és? No el sento.

Fins ara, més enllà d'arguments polítics, jurídics, socials, històrics i del més que evident sentit comú, l'opinió oficial manifestada pels principals organismes internacionals és que el govern espanyol pot fer el que fa. Amb quins arguments es

justifica? Amb cap argument. Senzillament: no ens fiquem en els afers d'un altre estat, si és un estat és un dels nostres i té raó en el que faci, pel sol fet de ser un estat. No donen cap raó, no contrasten ni discuteixen cap argument. Només, **si és un estat, té raó. És paraula de Déu.** I punt final, fi de la discussió, que ni tan sols s'han atrevit a començar.

Són Estat. Tenen la força. Doncs tenen raó. La frase de Donald Tusk fou una burla i l'acompanyarà per a vergonya seva durant tota la vida. En el fons, entre tots ens estan dient el camí. **Siguem estat i aleshores tindrem raó.**

Algú s'atreveix a parlar d'arguments i no de força? Senyor **Donald Tusk**? Senyor **Mariano Rajoy**? Vull parlar-ne amb vostès. En públic i en directe. Potser no poden. O potser no volen, segurament. Algú altre, valent, digne? Fa pocs dies el president de la Comissió Europea **Jean-Claude Juncker** ha demanat diàleg entre els governs de Catalunya i Espanya i diu que es reunirà amb el nou president de la Generalitat de Catalunya si li ho demanen i "en funció del que vulgui parlar". Fins ara, però, el president **Carles Puigdemont** no ha deixat de repetir les crides i demandes de diàleg i cap d'ells no li han fet cas.

Hi afegixo un parell d'arguments o reflexions, per a tots aquests grans organismes internacionals que no s'atreveixen a discutir:

– **Una llei no pot ser la raó final quan s'està qüestionant precisament aquesta llei.** I el seu qüestionament no es pot respondre amb porres i presó o voldria dir que no hi ha raons per aquesta llei. Si és així, cal reconèixer la superació d'aquesta llei. L'Estat espanyol apel·la a la defensa de la Constitució, oblida les lleis internacionals que ha signat i no admet cap argument. Només hi ha repressió.

– **La independència no és contra Espanya, però la dependència sí que és contra Catalunya.** Catalunya vol la independència com

a alliberament propi, tot mantenint les relacions amb Espanya i la resta d'estats. En canvi l'Estat espanyol vol mantenir Catalunya dintre seu tot eliminant-ne els trets nacionals, socials, econòmics i culturals.

Aquestes dues idees han de ressonar ininterrompudament a l'arena política nacional i internacional. Fins que escoltar-les deixi de ser una gran vergonya per a Europa i per al món. Fins que se'ls faci justícia.

I si finalment algú s'avé a dialogar, ha de saber i admetre que el fet de **tenir un estat no et dóna la raó** per la gràcia de Déu o del líder, com era costum en els estats feudals i en els estats dictatorials. **La raó, en democràcia, es demostra amb arguments i en llibertat.**